

PERIÒDICH SATIRICH,
 HUMORÍSTICH, IL - LUSTRAT Y LITERARI
 DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA

10 CÉNTIMS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA

Números atrassats 20 centims.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
 BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas.
 Cuba y Puerto Rico, 4.—Estranger, 5.

CAPS DE BROT.

MANEL ARCAS.

Fou un hábil concertista,
 que ab la guitarra á la má
 no hi havia cap orquesta
 que l' arribés á igualá.

*Piro
90*

AMASSONAS CATÓLICAS.

Podria parlar aquí de l'arribada de las orenetas y de la sortida de las cucurullas.

Podria descriure la visita que als monuments de las iglesias verifica la multitud, no se si á impuls del sentiment religiós ó bè obehint á un altre sentiment no menos ferm y arrelat: lo sentiment de la rutina.

¡Dijous y divendres sant! La vida de una gran ciutat paralísada per complert... la suspensió absoluta de la circulació rodada... tancadas las botigas... las iglesias plenas de gom á gom de una multitud inmensa que 's renova de continuo, establintse en cada temple la corrent dels qu' entran y la dels que surten, per distintas portas... l'ideal, en fi, dels que ab tant calor abogan per la santificació de las festas...

Tant es aixís, que la del dijous y la del divendres sant son las dos únicas festas que coneixen los carnicers y 'ls cotxeros, eixos treballadors de tot l'any, contra 'ls quals no ha de poderhi res la retretxera y santa crusada que baix los auspicis de D. Jaume, está en vías de llansarse á la conquista de la santificació de las festas.

¡Crusada retretxera y santa! Ja está dit, y no me 'n retracto.

Jo las vaig veure dissapte á las amassonas del sagrat exércit, penetrar animosas en lo Palau episcopal, y sortirne resoltas, després de haver escoltat ab la boqueta badada y 'ls ullets plens de ardor espiritual, l'ordre del día del seu general en jefe.

Era un espectacle encantador.

A unas doscentas ascendeixen las que van assistirhi, deixant á son pas un rastre de perfums... aquell indefinible *odor di femina* qu' embarga l'esperit y dona impuls per' acometre las més atrevidas empresas. En tals moments hauria donat cinch duros pera pertanyer á la *Associació de catòlics* y poder ocupar un reconet en lo gran saló del Palau episcopal, ab los *gemelos* á la mà y la vista enganxada als objectius, passejant la mirada y recreantme en la contemplació de las flors més espléndidas del espiritual jardí.

Descarto á unas quantas dotzenas de beatas, que havent fet á tots temps há, 's dedican á rosegat sants, quan ja casi no tenen dents á las genivas pera rosegat altra cosa... Pocas conquistas farán las pobretas, si han de anar á seduhir botiguers recalitrants.

Lo fort del exércit, lo núcleo de las doscentas que assistiren á la reunió del dissapte, se compón de lo millor y més vistós de la bona societat barcelonesa; de las damas y damiselas en las quals la pietat no excluheix á la moda; de las que als dematíns van á la iglesia y á las nits al teatro, al ball ó á la tertulia; donas totas seductoras per sas prendas físicas, per sa agradable conversa femenina, per las hermosas galas de que saben vestirse.

Si pera portar á bon terme la crusada—y consti que al donar lo nom de *crusada* á la seva empresa, no faig més que atenirme literalment á las resolucions adoptadas lo dissapte, y de las quals parlaré aviat—si pera portar á bon terme la crusada, repeteixo, l'autoritat episcopal s'hagués de valer de una quinta entre las sevas feligresas, admetent redencions á metálich tal com lo go-

bern las admet, totas aquellas senyoras estarian en condicions de redimirse, per car que sigués lo premi.. Afortunadament la crusada 's realisa per *enganxaments voluntaris*.

Y cap de las qu' están en condicions d' enganxarse ha faltat á la llista; cap d' ellas ha desairat la honrosa invitació de D. Jaume.

Las condicions que ha de reunir tota amassona destinada á pendre part activa en las operacions de aqueixa campanya eminentment catòlica 's desprenen dels mateixos acorts adoptats en la reunió mentada, acorts que constituheixen un verdader plan de campanya.

Vejemlos ja, y analisemlos, encare que siga somerament:

«1.er Totas las senyoras aquí presents se comprometen á cooperar, per tots los medis que aconsellin lo zel y la prudencia cristiana, á la pública santificació dels días festius.»

¡Per tots los medis!... Si poguessen per lograrho valerse de tots los medis que té una dona, ¿qui sería l'empedernit vulnerador de las festas que no 's rendis á certas y determinadas condicions? Pero nó: aquí 's tracta únicament dels medis que *aconsellin lo zel y la prudencia cristiana*. ¿Serán aquests medis l'oració, 'l dejuni, la penitencia, perque Dèu Nostre Senyor envihi un raig de llum al cor dels que conculcan lo precepte, ó á falta de deixarse convertir lograr que 'ls castigui per allá ahont més pecan, privantlos providencialment de compradors y de ventas en los días festius y en los demás días de la senmana?

Jo no se si perque aixó que ser a molt catòlich, se considera completament ineficás, s'haurán adoptat altrás resolucions de un carácter més enérgich. Com per exemple:

«2.^{on} Pera lograr l'indicat objecte se *proposan treballar decididament* pera conseguir que cessi en los mencionats días la venta y compra de tot article que no siga de primera necessitat.»

Es á dir, *traballarán decididament* perque no 's treballi. ¡Tal es la forma de la costum, que fins pera fer desistir als demás de treballar en los días festius, s'imposan l'obligació de *traballar* ellas!

Ara no més falta saber quíns son los articles de primera necessitat, á fi d' evitar pecats involuntaris. De primera necessitat en general ho es tot. si aquell que ha de adquirirho ho necessita; no ho es res enterament, si aquell que podria adquirirho se 'n pot estar. Es precis donchs. que D. Jaume estableixi una classificació clara y concreta, may siga sino per' evitar que las sevas amassonas espirituals gastin la pólvora inútilment.

Perque pot donarse 'l cas de que vagin á convence al amo de una botiga ahont se vengan, per exemple, trompetas de fira, y aquest los diga:

—Aquets article es de primera necessitat... Tant ho es, senyoras, á lo menos per mí, que si no pogués refiarme dels ingressos del diumenje, hauria de plegar, ja qu' en tota la senmana no faria prou pel lloguer y per la matrícula.

Per lo tant, quan s'emprén una campanya, lo primer que 's necessita es coneixer l'enemich.

¿Qui es l'enemich de la santificació de las festas?

¡Lo botiguer! ¡Voilà l'enemich!

Aixís á lo menos se desprén del punt tercer, que diu aixís:

«A fi de comunicar á tan santa crusada (¿no veuhem? *crusada*) la eficacia del bon exemple, se comprometen per sí y per quants de las mateixas dependeixen, además de abstenirse de comprar y

LO SERVEY DE D. FRANCISCO.

Tenia dos pobres guras
que no li costavan res
y que arreglavan la casa
del monumental marqués.

vendre en los días festíus, á dispensar ab preferencia la sèva protecció á las botigas que en tals días permaneixin tancadas, fent pública aquesta resolució en la forma que 's consideri procedent.»

Aquí tenen ben determinat lo caràcter de la campanya. Fugir com del infern de las botigas que no tanquin, influir per deixarlas sense parroquia, combátrelas per aquests medis purament materials, mercantils, positivistas.—¡O tanca ó 't faig la guerra!

Pero escoltin, ¿y si s'arma una confabulació de pecadors y pecadoras comprometentse formalment á no anar á comprar res en lloch sino 'ls diumenjes? ¿qué fan los botiguers davant de aquest conflicte?

¡Oh! Espanta considerar las terribles conseqüencias de una guerra portada á tal extrém.

Arribém á l' últim punt, qu' es lo més interessant:

«4.º Aixís mateix protegiran en quant siga possible als obrers y dependents honrats que perdin la sèva colocació per resistirse á treballar en día festiu.»

¡Cóm palpitará 'l cor dels joves dependents de las botigas de géneros y altres articles, quan s' enterin de aqueixa promesa halagadora!

En aquest punt sí, que las amassonas de la crusada serán invencibles.

Ja he parlat avants de la hermosura y la elegancia de las que varen figurar en la formació del dissapte. Algunas estavan seductoras, irresistibles. ¡Ah si jo sigués dependent de botiguer! No m' hi pensaría un instant. Lo día de Pasqua rebotaría 'l metro sobre 'l taulell y 'm declararía

en huelga. Y de la botiga á casa de l' amassona més guapa, més simpática del episcopal excércit.

—Aquí 'm te, senyora—li diría:—soch víctima de la santificació de las festas. L' amo acaba de despedirme, porque avuy no he volgut treballar. Vinch á posarme baix la sèva protecció...

Y torsant lo coll y fent ulls de bé degollat, li diría:

—No m' abandoni, senyora... per Dèu, no m' abandoni... Jo crech que á vosté li agradarán las festas... ¿veritat?

La dama, com es natural, respondrie afirmativament, y jo llavors li diría:

—Donchs, cregui que no cauran los seus favors en terra estéril.

—¿Qué vol dir?

—Que jo soch—per servir-la—lo dependent més festós de tot lo carrer de la Boqueria.

En aquest particular la victoria quedarà indefectiblement per las damas de la crusada.

Aquest será tal volta l' únich resultat práctic y palpable... per lo que toca als dependents.

Respecte als comerciants de géneros, també trobarán una peita compensació á las amarguras que se 'ls esperan.

En efecte: eran molts las cencurrents á la reunió del dissapte que van quedar tan enamoradas de las gracias espirituales de D. Jaume, y era tan viu lo desij que van sentir las que portan la batuta de solemnizar un aconteixement tan memorable, que sembla que 's van comprometre á usar en lo successiu mitjas de seda moradas y sabateta escotada de xarol ab civella de plata.

No ho perdin de vista 'ls botiguers, pera comensar á provehir de tan vistós article.

La moda s' imposará sens dupte á tots los peuhets católichs, entussiastas per las grans empresas de D. Jaume.

Las mitjas moradas poden arribar á ser prendas de uniforme de las amassonas episcopals.

P. DEL O.

A UNA LLETJA.

SONET.

Pero... ¡molt lletja!

Estranyo molt, Casilda, com s' afanya per semblar lo que no es y qu' encar' tinga l' esperansa de que á vosté li vinga l' hermosura, pintantse; á fé, m' estranya. Vosté 's creu que ab l' adob la cara hi guanya; qu' es hò regarla sempre ab la xeringa... ¡Si tants polvos y untets, tanta potinga l' acaban de malmetre!... ¡y cóm s' enganya! A ser lletja per sempre condemnada entengui que ha nascut; ¿ho sent, Casilda? No vulgui ser més lletja aixís pintada. Ja veurá; si de lletja 'l mon la tilda, ho será, sens' barnís, senzillament; pro, embarnissada... ¡'l doble, ¿No m' entén?

J. BARBANY.

LAS CUATRE ESTACIONES.

I.

Comensava á apuntar la primavera.

Los arbres s' omplian de fullas, los nassos s' omplian de grans y las planas d' anuncis dels diaris s' omplian de targetas de sastrerías que oferían trajes de moda, casi gratis, para la próxima temporada.

L' Antonet...—ja poden suposar que l' Antonet es lo protagonista d' aquesta historia. No m' entretinch en presentarlos aquí la seva fulla de serveys, en obsequi á la brevetat. Estiguin segurs de que sent un jove amich mèu, per forsa ha de ser persona decent. Si no fos aixís, ni m' atreviría á féls'hi coneixe.

L' Antonet, pues, sentía una cosa extranya que removía tot lo seu sér.

No 's trobava malament, lo seu organisme físich funcionava ab la deguda regularitat, menjava y bevia com sempre... pero trobava que dintre d' ell passava alguna cosa extraordinaria....

—¿Qué será aixó?—pensava 'l pobre jove, grantantse 'l clatell y posant en prempsa 'l seu magí; —¿qué pot ser aquesta misteriosa inquietut que sento? ¿M' amenassa alguna enfermetat? ¿Serán los preludis d' alguna conmovió d' aquestas que forman época en la historia d' un individuo?—

Un company seu, home de mon, y per lo tant d' experiència, va tréurel de duptes, descifrantli l' enigma que tant lo preocupava.

—¿Sabs qué tens tú?—li va dir, després d' haver escoltat ab atenció las sevas confidencias:—¿sabs qué tens? Estás enamorat... y potser no sabs la casa.

—¿Enamorat? ¿enamorat jo? ¿vols suposar que sense donármén compte he donat entrada en lo mèu cor á una passió furtiva?

—Sí senyor: repassa bè las tevas cosas, fes un bon exámen de conciencia y ja veurás com del fons de tot aixó 'n sortirá una dona.—

L' Antonet va seguir lo consell y en efecte, llavors va comprendre lo perquè del seu malestar.

Estava enamorat y no havia sapigut adonarsen: l' amich conseller havia endevinat l' origen de la seva dolencia. En lo que s' havia errat era en lo de no sapiguer la casa: la sabia y molt bè... ¡Ja ho crech si la sabia!

Cabalment la causa del enamorament vivía davant per davant de casa seva. Era una nena d' aquellas que...

¡Pero, qué 'ns importa á nosaltres que la nena fós d' aquesta ó d' aquella manera, que tingués los ulls blaus y las dents blancas, que fós morena ó rossa! Era á gust del Antonet y aixó es lo que basta.

La primera providencia del jove va ser indagar si ella 'l correspondría. Poch van durar las indagacions. La pobreta estava á punt de carmetlo...

—¿Qué farás?—va pensar l' Antonet.—¿La demanarás desseguida? ¿Esperarás algún temps..?

Entre aquestas vacilacions la primavera va passar y l' istiu va fer la seva entrada triunfal, ab tot l' aparato que requereix tan vaporosa estació.

II.

L' efecte fisiológich del istiu es diferent de lo que á primera vista sembla. Calenta 'l cos; pero refreda l' ánima. Y si no la refreda, l' aletarga, la ensopeix, la deixa tonta.. y váyase lo uno por lo otro

Sense casi bè adonarsen, día tras día, á mida que l' istiu apretava més de valent, la passió del Antonet s' adormía y anulava.

No es que s' olvidés de la Mercé—la Mercé era ella—no es que deixés de sentir per la nena lo mateix carinyo que sempre.. pero..

¡Aquella ca'or, aquella pesadés, aquell amodorrament del istiu l' aplanava, y més li feya venir ganas d' anar á la mar vella que de pujar á casa la Mercé..

—¡Y donchs, Antonet!—li deya la fulana sempre que podia atraparlo, que no era gayre sovint —¡y donchs! me pensava qu' erats tan formal y tan serio en los assumptos d' amor!

—¿Jo? Per supuesto que sí.. ¿Per qué me las dius aquestas paraulas?

—Perque reparo que t' has refredat d' una manera bastant notable.

—¡Ca! No ho creguis... es que la xafugó... aquest sol tan fort que fa...

—Sí, ja ho sè: vols dir que á tú aixó 't refresca...

—Nó, dona, no: no se com fertho entendre... vull dir que... en fi, deixa passar l' istiu y 'n parlarém detingudament. ¡Per la tardó, per la tardó...!

—Sí; llavors madura tot... hasta las carabassas.—

Totas las reflexions de la Mercé varen ser inútils; totas las indirectas, estérils. L' Antonet destilava suhor per tot arreu; pero ja no destilava amor.

III.

Lo dia mateix del sant d' ella, l' Antonet va procurar véurela. ¡No era cosa de que deixés passar una diada tan memorable sense obsequiarla ab un petit regalet!

—¡Ay!—va dirli la Mercé, apretantli la má.—gracias á Deu que veig que tens calendari.

—¡Que jo tinch calendari..!

—Sí; y tenintne, sabs perfectament quín dia s'

escau un sant, quàn has de venir á felicitar-me pèl mèu... y en quina fetxa s' acaba l' istiu.

— Quèl! ja s' ha acabat? ja no hi som?

— ¡Miréu! ¡pobret! ¡fiquéuli 'ls dits á la boca!—

L' Antonet va dirigir la mirada al seu alrededor y 's va convencer de que la Mercé no l' enganyava.

Tot deya que la tardó havia arribat. Los rahims que maduran; las venedoras de figas que anavan pel carrer cridant:—¡Cullidetas del día!—lo sol que sortia més tart y 's ponía avants d' hora... y més que aixó, lo vel de melancolia que s' extenia per damunt de la naturalesa, tot li demostrava que era qüestió de pensar seriament en lo matrimoni y en ferse un niu, perque pèls carrers s' hi transitava depressa y al cassino no s' hi estava gens bè.

La ocasió era propicia. L' amor lo cridava ab los brassos oberts... ¿Quí li impedia casarse?

¿Quí? Ningú.

Pero no 's casava.

La tristesa de que estava impregnat lo cel, invadia 'l seu cor; las alenadas fredas que venían de la montanya, li feyan plorá 'ls ulls: estava de mal humor, sense sapiguer per qué.

—¡Espera!—li deya una veu secreta y misteriosa;—¡espera! No 't casis ara: la tardó es fatal; es la estació dels morts, dels bolets y de las castanyas...—

L' Antonet va ferho aixís mateix: va esperar-se.

La veu misteriosa y secreta tenia rahó. ¿Quí l' obligava á casarse en una estació que no es cuca

ni aucell, que no fa fret ni calor, que no significa res ni tè cap trascendencia?

¿No era mil vegadas millor esperar l' ivern?

—Sí, sí, rateta—va dir un día á la Mercé, posantla al tanto de la seva situació;—lo més bonich y cómodo será casarnos á mitj ivern, per cap d' any, verbi gracia... ¡Es tan agradable, quan fa fret, estarse á prop de la persona estmada, reanimarse ab lo seu calor y rebre las arcórosas llamaradas dels seus ulls!...

IV.

Y va venir l' ivern.

Mirantlo de lluny, al Antonet li semblava que realment l' ivern era una estació molt á propòsit per aixó del matrimoni; pero quan va tocarlo y palparlo, la seva opinió va anar modificantse gradualment, fins arribar á creure que 'l casarse en plé ivern es la més monumental de las tonterías.

—Pel que ja es casat, aquest temps es molt bonich, pero ¡casarse, inaugurar la vida matrimonial en uns días tan tétrichs y fúnebres! ¡quina aberració!—

Lo pensament del Antonet era més profundo de lo que á primera vista sembla. Pera representar un' obra ja coneguda y acreditada, qualsevol temps es bo; pero per estrenarla, es necessari escullir una época tranquila, un día bonich ó una nit molt serena...

—¿Es á dir que encare no 't decideixes?—li deya la Mercé, una mica preocupada ab la patxorra del seu promés.

LO SERVEY DE D. CINTO

Aquest també disfrutava de criats dócils y atents; pero ell los feya servir per cosas molt diferents.

UN BON NOY.

¿No dirian aquest jove
per qué está tan contentó?
Perque li han dit que per Corpus
anirà á la professó.

—¡Bonich temps! ¡com hi ha mon!—feya ell, esquivant la resposta—¡mira cóm neval ¡mira cóm plou! ¡mira cóm pedrega!... ¿Ara vens á pensar ab l' amor?...

V.

Seguint la interminable successió de las estacions, la primavera ha tornat tan agradable, tan aixerida y tan verda com sempre.

Las fullas tornan á cubrir los arbres, las caras se tornan á cubrir de grans y las planas dels diaris... etc., etc.

En la sanch del Antonet ha tornat á presentarse lo mateix síntoma de ebullició que va revelarli 'l seu enamorament.

La tornada de la primavera l' ha decidit de debó, convenst de que cada cosa te 'l seu temps. Per Pasqua 's casa.

—Al istiu banyarse—diu ell—á la tardó, menjar fruyta; al ivern curarse 'ls panallons... y á la primavera anar á la vicaría.—

Y com si volgués condensar en una frase todas las sèvas filosofías, anyadeix sentenciosament:

—Quan s' acaba l' imperi del tocino, comensa 'l reynat del amor.

A. MARCH.

LO PRIMER PETÓ.

Era un día al dematí,
un día de primavera,
tú bonica y riallera,
anavas aprop de mí.

—¿Ahónt vas? vareig demanarte.

—Al bosch, vares dirme tú.

—Donchs ja que no 'ns veu ningú jo voldria acompanyarte.

Tú prou vares contestar:

—No 't vull pas deixar vení;—

pero 'ls teus ulls deyan sí
y als teus ulls vaig escoltar.

Lleugers com aucells tots dos
sobre l' erba caminavam,

y reyam quan nos miravam,
tú ditxosa, jo ditxós.

Sentint lo cor palpar,
vaig demanarte un favor,
una proba del amor
que un día 'ns varem jurar.

—¿Qué vols? vares dirme ab pò.

—¿Qué vull? com t' estimo tant,
acostat un sol instant,
sols te demano un petó.

Y allá al bell mi'j del camí,
dessota un cel pur y blau,
vaig sentí 'l perfum suau
dels teus llabis de carmí;

De prompte, férem un crit
jo de rabia, tú de pòr;
se convertía en dolor
lo goig que havíam sentit;

á la vora del camí
un home sentat estava;
parlava sol. ¿murmurava?
¿deya mal de tú y de mí?

Tú ploravas, jo temía
qu' aquell home, ab cor poch noble,
expliqués á tot lo poble
nostre moment d' alegría.

Lo passeig varem seguir
y tú á mí vas arrimarte,
mentres jo per consolarte
á poch á poch te vaig dir:

—Si t' insulta, jo li pego,—
y l' home va contestá:

—Per un pobre un tros de pá.—
Varem mirarlo: era cego.

L. C. CALLICÓ.

FUGAS AMOROSAS

Ho tinch que dir, encare que se 'n resenti la mica de reputacioneta de que goso en punt á moralitat.

Jo... (¿ho dich?) jo soch partidari de las fugas amorosas en todas las sèvas manifestacions.

¿Qué descansat se queda un hom després d' haverse tret un pés de sobre!

No 's pot donar res més poétich que una fuga.

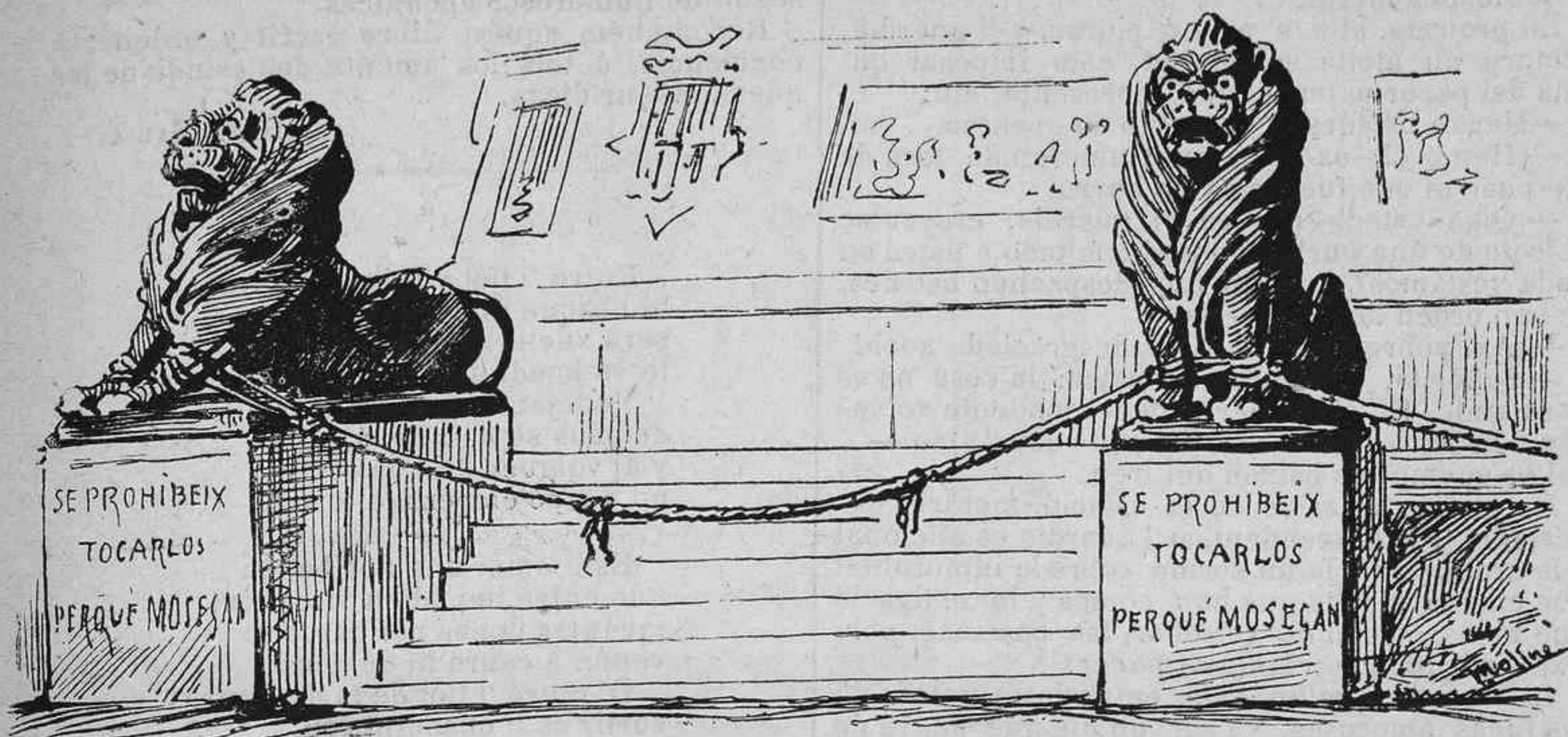
Los que ho hagin probat tan sols una vegada, estich segur que 'm donarán la rahó.

Hi ha molts enamorats que maleheixen la tiranía paternal y no saben lo que 's pescan, porque bèn clar se veu, que á no existir tal tiranía, no tindrían may motiu per fugir á llunyas y hospitalarias terras, ahont poder gosar sens mida y ab tota llibertat de aquell amor pur y vehement que han mantingut comprimit durant alguns anys potser, y al que per fi donan sortida, gracias á una fuga efectuada á temps.

No han de fer més que obrir lo llibre de la immortal historia, imitant al poeta, y si al passar la vista per las fullas consagradas á la Edat mitja no 's quedan embabiacats davant d' aquellas aventuras caballerescas, ja poden dir que no tenen cor apassionat, ni senten lo gran, lo sublim, ni lo sobrenatural!

Aquellas dobles reixas que semblavan sortidas de las forjas del mateix Vulcano ('m refereixo al Vulcano mitològich, no al de la Barceloneta) que queyan al esfors titánich del amor contrariat; aquells corcers braus y lleugers com l' aire que salvavan inmensas distancias en poch moments, portant en son lloç al valerós galán y á la des-

¡ CUYDADO !

Diu que s' han tornat rabiosos de tant senti á tot lo món opinions y comentaris del monument á Colón.

mayada dama... ¡ay! son cosas aquestas que impresionan tant agradablement, que un no pot menos que envejar als ditxosos mortals que varen tenir la fortuna de viure en aquella edat d' or... y de ferro, tant cantada pèls poetas.

Torném á nostres días.

Cada vegada que llegeixo en qualsevol periódich que s' ha escapat una parella enamorada, no 's poden figurar lo que gosó.

Me represento la escena, quan ell li proposa 'l rapte.

Ella, somiquejant.—¡Qué desgraciada soch!

Ell.—Vida meva, ¡cóm pesa sobre nostre la tiranía dels teus pares!

Ella, alsant los ulls al cel.—¡Ay, si no fos aquesta tiranía!...

Ell, decidit.—No més nos queda un remey.

Ella, ab ansietat.—¿Quín?

Ell, ab temor.—¡Fugir... fugir bèn lluny!

Ella, espantada.—¿Qué 'm proposas?

Ell, ab veu apagada.—Una fuga...

Ella, no comprenent prou bè.—¿Musical?

Ell—No: terrestre marítima .. ó aerostática.

Ella, tremolant.—¡No, aixó may... tinch pòr!

Ell.—¿Tens pòr d' anar en globo?

Ella.—Tinch pòr de fugir...

Ell, ab mimo.—Vida mèva, pensa en nostre amor: en 'l que jo 't professo, en 'l que tú 'm professas... vaja, en l' amor que 'ns professém!... Tan felissos que seríam tots dos solets, lliures com lo vent... ¿No t' encan'a la perspectiva? ..

Ella, encantantla la perspectiva.—Sí... pero ¿ahont anirém?

Ell, ab vehemencia.—Allá ahont vulguis... ¡vámonos á Puerto-Rico en un cascarón de nuez!

Ella.—Sí, ja pots fer broma...

Ell.—Qui diu á Puerto-Rico, diu á París... (*Tirant la capa al toro*). ¿Fugim á París?

Ella, emocionada.—¡Ah!...

Desde 'l moment en que ella diu ¡Ah! lo galán ha guanyat la partida: los dos enamorats fugen á París ó allá ahont tenen per convenient.

Per desgracia molts d' aquests raptos se mallogran á mitj camí.

Sol succehir molt sovint que quan los pares s' adonan de que 'ls ha fugit la seva filla, acuden pressurosos al Govern civil y en un dir *Jesús* queda avisada telegráficamente la guardia civil de totes las líneas, ab ordre terminant de detenir á la parella amorosa á qualsevol part que 's trobi.

La captura dels enamorats revesteix tots los caràcters de una tragedia.

Arriba 'l tren á una estació.

La guardia civil está previnguda y fa uns ulls com unas taronjas.

Los dos colomets van acurrucats en un compartiment de primera, sense gosar á dir aquesta ànima es mèva.

Cada cinch minuts tenen un sobresalt pensantse que 'ls van á agafar.

Ella murmura, tremolant com la fulla al arbre:

—¡Ay, Gumersindo, cóm me penedeixo de haver-te cregut! . A n' aquesta hora, segurament, deu entrar la mamá al meu quarto per despertarme, com acostuma á fer cada dia, ab los estrenyacaps posats encare y arrossegant las sabatas de simolsa .. ¡Aquests recorts m' omplan lo cor de penal... ¡Si 'ns agafessin!...

Y en Gumersindo li contesta fent lo valent; pero suhant d' engunia:

—¡Oh, àngel mèu! allunya de tòn pensament aquestas ideas qu' entrasteixen, y esplaya la imaginació pensant en los días venturosos que 'ns esperan!...

De prompte 'l tricorni de un guardia civil apareix en la finestreta del vagó.

Ella llensa un ¡Ah! d' espant.

Ell se torna de vinticinç colors.

Lo guardia exclama interiorment:

—¡Ya parecieron!

Y dirigintse al galán, ab tota calma li demana la cédula.

Comprobat lo nom y las senyas, lo guardia diu solemnement:

—Quedan ustedes detenidos.

Confusió general.

Ell protesta, ella 's posa á plorar, y 'l guardia, sempre ab molta solemnitat, com imposat qu' está del paper paternal que representa, diu:

—Hagan ustedes el obsequio de apearse.

—¡Hombre!—exclama en Gumersindo fora de sí—pues ni que fuéramos en burro!

—¡Oiga usted!—replica 'l guardia, creyentse objecte de una burla—yo no he faltado á usted en nada ¿estamos?... Con que despachen ustedes. Tengo orden de detenerles.

—¡Ay, pobre de mí!... ¡Que desgraciada soch!

—Señorita, tranquilícese usted; la cosa no es para tanto. En el primer tren descendente volverán ustedes á Barcelona, y asunto concluído.—

Los enamorats baixan del tren.

En una de las salas de la estació, mentres esperan lo tren descendent, si 'l guardia es aficionat á la oratoria, 'ls fa un sermó sobre la immoralitat que enclou la falta que han comés y la obligació que té la societat de refrenar las passións, *porque sinó, ¿dónde iríamos á parar?*

La vegada que 'm vaig entussiasmar més ab las fugas amorosas, va ser un dia que anava de viatge y en lo mèu vagó hi venían, entre altres personatjes, una parella que desde 'l primer moment se 'm va fer simpática.

Ell era jove; ella era... parnila, vaja, *jamona*.

Durant lo viatge no van parar de ferse posturas, sobre tot quan passavam un túnel... ¡oh, quan passavam un túnel!...

Me van entrar ganas de ferme amich ab aquells colomins y vaig lograr lo mèu intent.

Preguntant, preguntant, vaig saber que... encare 'm sembla que veig llumanetas!... ¡Eran gendre y sogra qu' estavan enamorats y fugían de casa!

Desde aquell dia que soch partidari de las fugas amorosas, perque las considero com á válvulas que donan eixida á las puras expansions de l' ánima.

Y sobre tot perque obran verdaders miracles.

Aquell gendre y aquella sogra no me 'ls he pogut treure may més del pensament.

JUST ALEIX.

LLIBRES.

CÓDIGO CIVIL ESPAÑOL, *comentado y concordado por D. LEÓN BONEL Y SÁNCHEZ*.—Hem rebut lo volum primer de aquesta notable publicació, deguda al ilustrat tinent fiscal de la Audiencia Territorial de Barcelona, y cridada á prestar una poderosa ajuda no sols als que practican lo foro, sino á totas las personas que degan consultar la ley civil avuy vigent pera regular degudament sas personas y sos interessos.

Lo Sr. Bonel ilustra 'l nou códich civil ab molta abundancia de comentaris, lo concorda ab lo dret foral vigent á Catalunya, Aragó, Navarra y demás territoris aforats, ab la jurisprudencia del Tribunal Suprem de Justicia y ab los códichs civils dels principals paissos de Europa y América.

Los comentaris son lluminosos y molt erudits.

En lo prólech que precedeix á aquest primer volum, l' autor se declara entussiasista partidari de la Codificació, en quant metodisa 'l dret y sas aplicacions y contribuheix á disminuir lo número de litigis.

Lo primer volúm arriba fins al article 232, y va seguit de numerosos apéndices.

Recomaném aquest llibre escrit y ordenat á conciencia, á tots los amants del estudi de las qüestions jurídicas.

RATA SABIA.

*
* *

Entre 'l llot y l' inmundicia
hi nasqué una bella flor;
pera xuclarli sa aroma
hi va acudí un papalló.

Voltejantla, per desgracia
de peus se deixá aná al llot,
y al volguer de nou alsarse
no pogué emprendre lo vol.

Es l' amor una flor bella
que entre impúdich vici neix;
¡quántas donas per cercarla
venen á caure'hi de peus!

D' entre 'l llot de la deshonra
surtir es l' ensomni sèu,
y per més que alas los neixin,
no s' alsan, no s' alsan més!

JOSEPH ALADERN.

Las darrerías de la Quaresma son pera las empresas teatrales una temporada trista. Las que tenen algun projecte lo guardan per Pasqua y fan bè. Ab las escopetadas y 'ls tochs de aleluya renaix la vida en los teatros. Durant la senmana santa no hi ha ningú que vulga fer la competencia á las iglesias.

Los preparatius pera la próxima temporada que comensará dissapte lo més tart diumenje, prometen alguna animació teatral.

PRINCIPAL.

Continúan los ensaigs de l' obra *España*, pera la qual s' han confeccionat més de 300 trajos y s' han pintat 24 decoracions, entre las qua's figuran Montserrat, Toledo Monasteri de Piedra, Madrid, Valencia, Sevilla, etc., etc.

LICEO.

Los concerts aquest any han sigut quatre. Dimars se doná l' últim, ab l' éxit que 's mereixen lo talent y la laboriositat del mestre Goula, perfectament secundat pels professors de l' orquesta, que ab tot y haver disposat de molt poch temps pels ensaigs, han fet verdaders miracles.

La temporada d' ópera comensa diumenje.

Dono la mèva aprobació al anunci compost d' artistas de *primitivo cartello*: la Borelli, la Borghi-Mamo, la Pasqua... com á tenor l' Aramburo, que quan no fa raras es un tenor de primera... en fi, un personal digne de nostre gran teatro.

Entre las obras anunciadas se 'ns promet una novedat: *La jolie fille de Perth*, que basta dir qu' es de Bizet pera obrirnos la gana de sentirla.

L' autor de *Carmen* y de *Los pescadores de perlas*, será sempre un *charmeur* pèl nostre públich.

LA NOSTRA GENT. (Dibuix de Mariano Foix.)

—¿Qué dimontri m' estás clavant al cap, menut?
—Li poso una mitra. Aixís semblará... una bisbesa.

ROMEÀ.

Han comensat los ensaigs de una comedia de 'n Martí y Folguera.

Se titula: *La dona honrada*.

L' anirém á veure.

TÍVOLI.

Dissapte inauguració de la temporada ab la companyia Cereceda, que 'ns donará á conéixer una nova sarsuela titulada *El alcalde de Strassberg*.

A veure si aquest arcalde será de aquells que ho fan bè: per mí, ho farà un xich millor que 'l Sr. Rius y Taulet.

NOVEDATS.

DESPEDIDA DE LA DUSE.

En las tres últimas funcions va mostrarnos la famosa actriu tres enfilalls de perlas.

No d' altre modo pot calificarse l' interpretació perfecta de *Faciamo divorzio* (principalment l' acte según; una filigrana continua); de *Dora* y de *La locandiera*, una miniatura de la fábrica de porcelana de Goldoni.

¡Quín primor, quín talent, quína varietat de matisos!

La Duse se 'n ha anat de Barcelona, emportantse'n la rrcansa del públich que en las últimas funcions, especialmente, omp'ia cada nit lo teatro.

Pocas artistas més complertas, més genials, tornarém á veure.

De cada personatge n' ha fet una creació. Las figuras, los tipos que 'ns ha mostrat, no 'ls olvidarém may més.

Dillúns se despedía, entre repetidas salvas de atronadors aplausos. Vaig perdre 'l compte de las vegadas que va ser cridada á la escena. Ni ella sabía despéndres del públich, ni 'l públich trobava manera de resignarse á no véurela.

Sortía, saludava, y 'ls aplausos eran á cada moment més fermos y ruidosos. L' ovació durá, fins que 'l públich se persuadí de que tornaría á visitarnos. Va dir la frase sacramental: *A rivederci*.

Y aixís y tot, alguns centenars d' entussiasistas la esperavan á la sortida del escenari, y entre aplausos y aclamacions, acompanyaren al carruatje que la conduhía, fins al seu allotjament.

Entre la Duse y 'l públich de Barcelona, s' han lligat llassos de carinyosa simpatía, que no 's desfarán may més.

Quan vulga obtenir triunfos, que se 'n vinga aquí.

Dissapte la companyia que dirigeix l' inteligent actor Sr. Tutau, posará un drama nou titulat *Jenny* pera 'l qual ha pintat algunas decoracions lo notable escenógrafo Sr. Soler y Rovirosa.

Tením de l' obra y del decorat las millors noticias.

CATALUNYA.

La Campos y la Martínez, per sí solas y sense necessitat de obras novas, sostenen l' interés del públich.

A *Caramelo* ha succehit *El suicidio de Alejo* que ab l' indispensable *Chateau Margaux* donan ocasió de lluhiment á la retretxera Martínez.

La Campos se distingeix en *Viva mi niña!*

Y l' una y l' altra han convertit lo teatro en un verdader *El Dorado* pera la empresa.

NOU RETIRO.

Després dels beneficis de 'n Sotorra ab *Rigo-*

letto que cantá 'l beneficiat ab verdader entusiasme, y del benefici d' en Tromben ab *Los Hugonots*, qu' es una de las óperas que millor li van, s' ha donat lo benefici del baix Villani ab *Roberto il diávolo*.

L' obra 's cantava per primera vegada en aquest teatro.

La part de Alice trobá en la simpática Ferretti una intérprete afortunada. La distingida artista que ab tanta facilitat passa del género lleuger al dramátich, sigué molt aplaudida en l' aria de sortida del acte primer, en lo famós duo del tercer, en lo terceto á veus solas y en lo del últim acte.

La Ferretti ha acabat la contracta, y es llástima que l' empresa perdi un element tan valios.

La Srta. Huguet se sostingué molt bè en lo paper de *Isabel*, lo mateix que 'l Sr. Beltrán, qu' en lo de protagonista lluhí sa véu hermosa y ben timbrada.

Lo beneficiat Sr. Villani, demostrá sas bonas condicions, especialmente en lo wals infernal que li valgué un triunfo.

Ab tals elements y la inteligent batuta del mestre Subeyas Bach, l' obra deixá molt satisfet al públich, que no podía esperarse un conjunt tan ajustat.

In somma, una representació que val molt més de lo que costa.

TEATRO CIRCO-EQUESTRE.

El canario más sonoro es una obreta de argument un tan descuydat; pero plena de xistes y ab algunas situaciones cómicas que no careixen de habilitat teatral.

En ella se distingí la Sra. Rodríguez.

Y ara parlém de la Montes, que aliviada de la dolencia que durant tant temps l' ha tinguda allunyada de la escena, se pot dir que ha renascut, ab gran satisfacció dels seus admiradors. Tant en *Los Zangolotinos* com en *El plato del día*, sab conquistar aplausos merescuts, principalment en l' última d' eixas dos obras, que li dona ocasió de cantar unas malaguenyas de una manera inimitable.

CONCERT BUFALETTI.

Per diumenje á la tarde está anunciat lo concert de aquest notable pianista, en lo *Teatro Lirich*.

L' acompanyará un quarteto de corda.

En aquestas condicions podrá 'l públich apreciar de un modo degut, lo mérit de aquest distingit concertista qu' está avuy en la forsa del talent y dels medis.

N. N. N.

LOS CARRERS DE BARCELONA.

Hi han carrers á Barcelona que 's poden utilizar, per lo que ab molt poca estona jo aquí 'ls vaig á demostrar.

Per fer una professó tenen tot lo necessari, si comensan á posarhi lo que vé á continuació:

Las *Trompetas* y 'ls *Gegants* tots rodejats de quitxalla, y al detrás de la canalla un concurs de *Sagrístans*.

Després la secció de *Cera* ó *Candelas*, qu' es igual,

las *Caputxas* ab fanal
y 'ls *Capellàns* al darrera.

Mare de Dèu, San Sevè
la *Mercè* y *Santa Maria*
davant la música de
Cegos... de la Boquerta.

Y seguint á tot aixó,
la *Cadena del Rosari*,
Damas ab escapulari
y *Donzellas* ab pendó.

Fins lo *Bisbe*: á qui l' honor
li farán, per acabar,
lo senyor *Gobernador*
y una *Guardia* militar.

Clarament los proba aixó
que ab los carrers qu' aquí hi han
se pot fé una professó
y altras cosas que veurán.

Llegeixin: per si un pintor
tè de pintá alguna cosa
y li fa falta color,
hi ha 'l *Roig, Groch, Vermell* y *Rosa.*

Pèl que 's troba cansadet
y li fan mal las cametas,
hi ha 'l carrer de las *Banquetas*
y á més l' arch del *Tamboret.*

Per la que al ferli *Patóns*
lo seu xicot se propassa
y vol rompre relacions,
hi ha 'l *Mico* y la *Carabassa.*

Per aquell que 'l fret l' aplanava
havent ja passat l' hivern
hi han los carrers del *Infern*
Forn de la Fonda y *Habana.*

Y per lo qui en temps molt sech
li suhan sempre 'ls cabells,
hi han los *Banys nous* y 'ls *Banys vells*
la *Neu de Gignàs* y 'l *Rech.*

FINURA.

—Quan duch los lentes, no veig
ni á quatre passos de mí;
pero ¡bè 'ls tinch de portar!
¡fan tan bonich y tan fi!

MODAS.—MÁQUINAS ESCOMBRADORAS.

—Vet aquí per qué 'ns rebaixan
la paga nostra... ¡está clar!
Perque aquestas, ab lo róssech,
ja 's cuydarán d' escombrar.

Per aquell que tot lo dia
está trist y pensatiu,
que de tant pensar no viu,
hi han lo *Tragt* y la *Alegria.*

Y per aquell qu' está mal
tenint per curarse prou
sense anar al *Hospital*,
hi ha 'ls *Metjes* y 'l *Doctor Dou.*

Per l' astrólech de xaveta
que busca lo *Cap del Mon*,
hi ha, per si no sab ahont son,
la *Lluna, Estrella* y *Cometa.*

Per lo marit y mullé
que 'n tingan molts de petits
y desitjin dormir bè
y ben amples, hi ha 'ls *Tres-llits.*

Per l' intrépit domadó
que fama 's vulga guanyar,
hi ha, per si ell los vol domar,
Lleona, Tigre y *Lleó*

Per' quell que 's troba aburrit
y vulga viure fèlís
trayentse tot lo neguit,
hi ha 'l carrer del *Paradis.*

Pèl pobre qu' está cessant
y per pendre xocolata
necessita anar captant,
hi han lo *Pom d' or* y la *Plata.*

Pera posarnos tacóns
deixant lo calsat ben fet
sens costarnos dineróns
tenim lo *Sabateret.*

Hi ha l' *Oli* pèls taberners,
Cendra per las bugaderas,
Fruyta per las verduleras
 y *Pansas* pèls adroguers.

Y aquí 'ls deixo demostrat
 que 'ls carrers de Barcelona,
 son útils á la persona
 igualment que á la ciutat.

Ego SUM.

Lo rector de Santa Ana tè rahó.

Es una cosa que distréu la vista dels altars la
 presencia en aquell temple de las donas elegants,
 pomposament vestidas, que solen freqüentar-lo.

Mossén Gatell se queixa no sols de que la iglesia
 de Santa Ana estiga en lloch de *cita* y exhibició de
 luxu, sinó de que las aludidas senyoras al ajeno-
 llarse ho fassan sobre las cadiras.

Y en aquest punt ja no tè tanta rahó Mossén
 Gatell.

Perque si lo mateix á Santa Ana, que á las de-
 més iglesias, no s' hi lloguessen cadiras, las sen-
 yoras devotas no tindrían més remey que ajeno-
 llarse á terra.

Encare que en aquest cas, los joves que solen
 freqüentar la iglesia pera veure á aqueixos ange-
 lets, farien un punt de andalús.

Y 'ls hi tirarian la capa; y á falta de capa 'l so-
 bretodo.

Y ara no 's creguin que siga solsament la igle-
 sia de Santa Ana la que ofereixi aquest caràcter
 tant especial.

Lo rector de Sant Jaume y 'l del Pi, poden dir:
 —«En todas partes cuecen habas.»

Y al Pi sobre tot.

Del Pi 'n parlava aquest dia un periódich con-
 servador, y per lo tant altament católich, dihent lo
 que textualment copio, sense traduhirho, per no
 espatllarho:

«¡Cómo era posible que las señoras se sustra-
 jeran al avasallador imperio de la moda! Sea de
 ello lo que fuese, la iglesia del Pino continúa
 siendo en la tarde de los viernes el punto de re-
 unión de la sociedad selecta, atraída sin duda por
 los elocuentes é intencionados sermones del Re-
 verendo Dr. Almonacid, y por ese *chic* especial
 que revisten las funciones de la mencionada
 iglesia.»

De manera que ja tenim lo *chic*, lo *pschut* y 'l
o'lan aplicat á las funcions religiosas!...

Si van seguint aixís las cosas, als empressaris
 de teatros no 'ls quedarà altre remey que posarse
 á cantar novenas y rosaris.

Llegeixo:

«Sigué tancat ahir en lo calabosso del jutjat un
 minyó dependent de un forn del carrer de la Ca-
 dena, qu' en lloch de fer pá va robar un rellotje
 de plata al seu amo.»

Donchs jo dich, que fins robant lo rellotje de
 plata del seu amo, va fer pá.

Sí, senyor; va fer un pá com unas hostias.

Donguém l' últim adéu al baluart del Rey... ó de
 las Pussas.

L' altre dia van comensar á desmoronarlo las
 brigadas municipals, sense respecte á la seva
 edat, ni á la seva categoria.

Un temps tenia 'ls peus en remull en las ayguas
 del mar: no s' havia construït encare aquella
 secció del port, y allá al peu del baluart anavan
 las donas á banyar-se. D' aquí 'l seu nom de ba-
 luart de las pussas, per ser aquest anima'et sal-
 tador tan amich de la pell fina.

¡Si 'n devia haver vist de formas femeninas lo
 vell baluart!

Ell y 'l centinella que ocupava la garita situada
 al cim.

Segóns noticias, en los temporadas d' istiu, en-
 tre 'ls soldats de las Dressanas hi havia bofetadas
 per anar á fer centinella en la garita.

Pero ja feya alguns anys, que ab la construcció
 del Port havia perdut lo baluart aqueixas pers-
 pectivas tan agradables.

Ell mateix semblava que deya per sas obertas
 troneras:

—Tiréume á terra, que ja hi fet á tots.

Després de practicada la primera operació del
 enderrocament, ab tota solemnitat, lo Sr. Xicola,
 duenyó del restaurant acreditat de Miramar, ob-
 sequiá ab un bon ápat á la comissió municipal.

A lo menos ara, si 'ls regidors menjan, no es
 Barcelona qui ho paga, sino 'l fondista.

Pero 'l Sr. Xicola tè motius per ferho.

Perque, desaparegut lo Baluart de las Pussas,
 desde la Porta de la Pau se sentirá l' olor de
 aquell arrós ab marisch que está dihent:

—Apa, noy, si vols menjarne, puja.

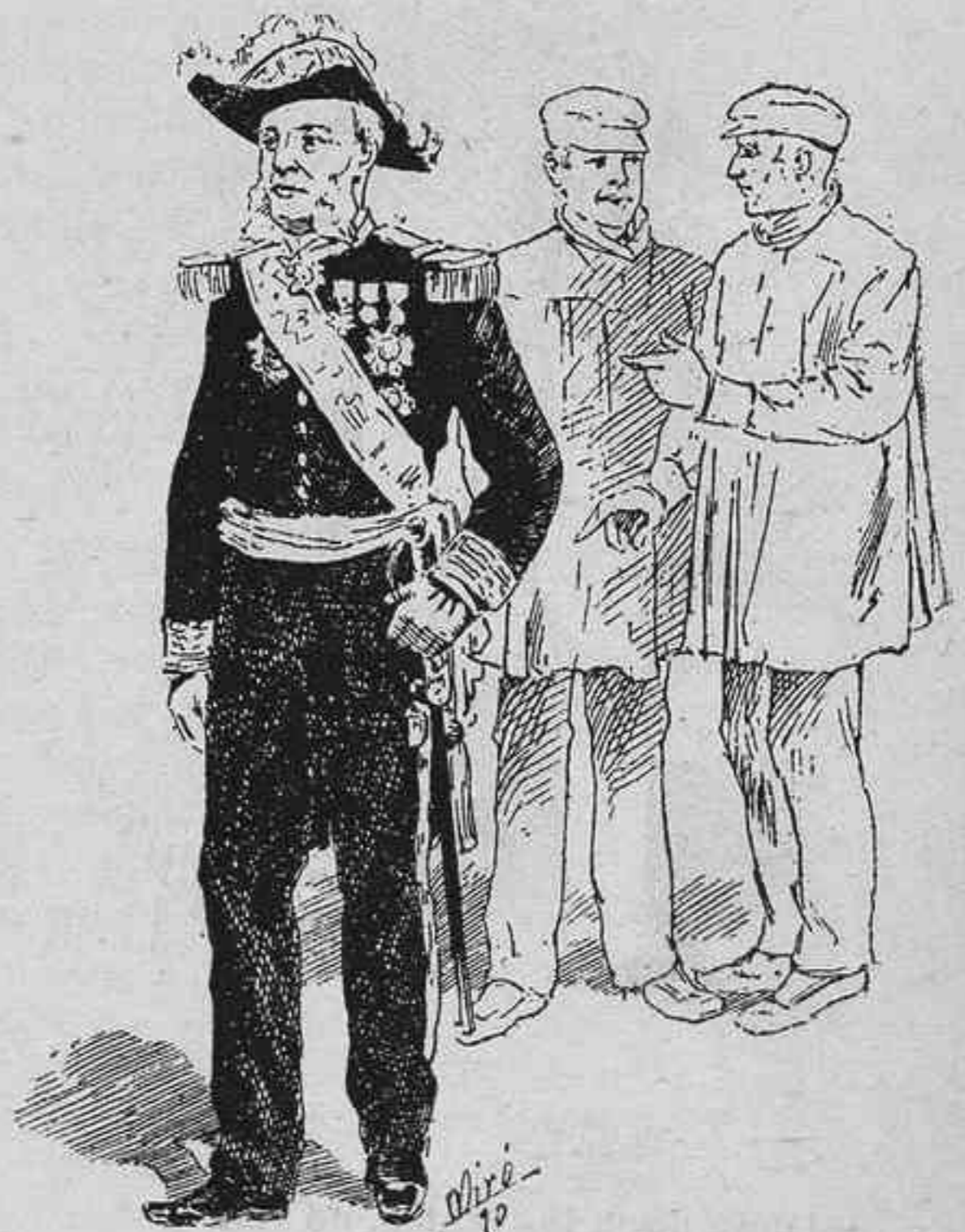
L' altre dia al *Ateneo barcelonés* un metje va
 disertar contra 'l sistema anti-rábich qu' emplea
 en Pasteur y 'l nostre Dr. Ferrán.

No vaig assistir al acte; pero d' ell va parlarse
 molt en los salóns de aquella casa.

Un periódich ha dit lo següent:

«Algú recordava que anys atrás entre 'l Dr. Fe-

CASSAT AL VOL.

—¿De qué va vestit aquest?
 —Es un general de caballería de marina.

rrán y 'l disertant hi havia mediat una qüestió de amor propi.»

En vista de lo qual deya un ferranista acérrim:

—La millor manera de provar la eficacia del sistema, seria sometre al disertant á una bona inoculació. A veure aixís si li passaria la rabia.

Lo regidor Sr. Escuder, en una de las últimas sessions del Ajuntament va declarar que no aprobaria cap compte, fins y á tant que 's presentessin los de la Exposició Universal.

¿Los comptes de la Exposició, Sr. Escuder?

Prou, prou.

Ni 'ls comptes de la Exposició, ni la exposició dels comptes.

Un eco de París.

Un condemnat á mort va passar la vetlla del dia en que devían executar-lo jugant á cartas ab lo butxí.

Y al matí, quan anaren á treure 'l del calabosso pera conduhir-lo al suplici, varen trobar-lo encare ab las cartas als di's.

Per últim, al tenir ja 'l cap colcat en la guillotina, va dir donant una mirada al butxí:

—Apa, noy: escapsa.

¿Saben aquells quatre jardinets tant monos que hi havia als quatre xanflans de la Gran via, cantonada al Passeig de Gracia?

Donchs se va acordar ferlos desapareixer, y ja han desaparecut.

Los jardins desapareixen, y 'ls diners que han costat també.

Volverán las oscuras golondrinas
los serenos espacios á cruzar;
pero 'ls quartos gastats per D. Francisco
estos no volverán.

Ja van dos vegadas que 's reuneix lo jurat pera entendre de causas tan tremeundas com las que suposa 'l robo de un parell de coloms.

Bes veritat que 'l primer cop, ademés dels coloms havian robat los lladres un quants aucells, y la segona vegada un parell de conills.

* * *

La pena corresponent als *ratas primeros* estava compensada per la presó preventiva que venían sufrint. De manera qu' en rigor lo Jurat va reunir-se y va pronunciar son veredicta en qualitat de figura decorativa.

Als *ratas segundos* la cosa no 'ls va sortir prou bé. Dos conills y dos coloms li costarán al un sis anys y un dia de presidi major, y al seu company en rahó de no contar encare 18 anys, dos anys de presidi correccional.

Per dos coloms y dos conills.

¿Qué hauria succehit si se 'n van á Cuba y roban un parell de lloritos junt ab un parell de milions?

Res: no hauria faltat qui hagués dit:

—Los millones no son conejos.

—¿Pues qué?

—Gazapos.

La moda tot ho trastoca.

Després dels sombreros de alas amples, los sombreros d' alas estretas.

Després dels pantalóns ajustats, los pantalóns bombatxos.

Sempre d' extrem á extrem.

Aixó per lo que respecta als homes.

•••

EFECTES.

¿Qu' es aixó? ¿Un quadro irrisori de diferencias de sanch?
No, senyò, es un grupo artístich, un contrast de negre y blanch.

Are tocant al género femení se mostra encare més extremada.

Fins ara hem vist que la roba de las faldas y sobrefaldas se replegava en la popa de las hermosas, donant, mercés al polissón, grans proporcions á aquella part interessant de la seva persona.

Donchs ara tots aquells enfarfechs tendeixen á desapareixer, essent sustituhits per una gran qua.

Tornarán las donas elegants á escombrar los carrers y 'ls passeigs.

Proposo, donchs, que á las partidarias de la restauració de las quas se 'ls hi dongui un nom especial.

Proposo que se 'ls hi diga: *Polvorosas*.

A las salas de la Audiencia no deixan entrarhi á ningú ab bastó ó ab parayguas.

Als que 'n duhen, si es que volen entrar los ho fan deixar á la porta.

Després, quan surten, li troban ó no li troban

Tal es lo que va passarli l' altra dia á un conegut meu: varen ferli deixar lo bastó y al sortir no va trobarli.

Opino, en vista de aixó, que valdria la pena de que en aquell temple de las lleys s' hi establís un guarda-robas com en los teatros y en los balls,

ahont mediant un petit estipendi, guardessin aquelles prenas.

O aixó, ó deixar entrar á tothom á las salas, mal dugan bastó.

Ja que no crech que fins ara li haja passat may á ningú p'l cap esgrimirlo dintre de un local que ja per sí sol imposa un gran respecte.

Apart de que ¿què podria un bastó contra la espasa de la justicia?

Tots quants se passejan per la plassa de la Pau contemplan ab extranyesa aquellas cordas ab que están lligats los lleóns del monument á Colón.

Jo fins á cert punt ho trobo justificat.

Son tan fieros aquells lleóns, que 'ls tenen lligats per las potas porque no fassan mal á ningú.

Deu nos quart de un ja está fet.

A Leopoldo Cano, l' autor de *La Passionaria* acaban de nombrarlo Secretari general del govern de Puerto-Rico.

¿Qué tindrán las nostras possessions ultramarinas que sempre hi envihin poetas á regirlas?

Ministres de Ultramar han sigut l' Ayala y en Balaguer.

Secretaris generals en Pere Anton Torres y en Leopoldo Cano.

Ja ho va dir en Camprodón.

— Bello país debe ser

el de América, papá ..

— ¿Te gustaría ir allá?

— Tendría mucho placer.

De Cuba y de Puerto Rico, casi podríam dirne lo país de las llicencias... poéticas

Una idea que regalo al Ajuntament.

— ¿No tenim y sostenim una banda municipal?

Donchs me sembla que podríam tenir y sostenir també un coro municipal.

¿Preguntan que cóm se formaría?

Molt senzillament: reunint á tots los serenos.

Més valdría que cantessin coros que no que cantessin l' hora.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO

1. XARADA 1.ª—*Ca na-ri-as.*
2. Id. 2.ª—*Pa-vi-a.*
3. ANAGRAMA.—*Local-Colla-Lloca.*
4. ENDAVINALLA.—*Pá.*
5. TRENCA-CLOSCAS.—*D. Álvaro ó la fuerza del sino.*
6. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Valenti.*
7. TERS DE SÍLABAS.—
PI A NO
A NI TA
NO TA RI
8. GEROGLÍFICH.—*Una escombra, escombra.*

XARADAS.

I.

En lo carrer de Ponent
una carta vaig trobá,
y tant y tant m' agradá
que la copio fidelment:

Aymada *Dos-quarta-quinta*:
aquest dematí he arribat
de *Hu-dos* y 'm veig obligat
á servim' de papé y tinta
per fertho saber: mon gust
fóra de poguerte veure
mes, no pot ser, tinch de jeure
quint causa d' un gran disgust
que un lladregot m' ha donat
al robarme 'l *prima-tres*
que mon oncle Pau d' Artés
fa poch m' havia enviat

Al veure fugí 'l pillet
li he corregut al darrera,

(Continúa á la página 224.)

HISTORIA NATURAL. (Dibuixos de Ll. Labarta.)

GUILLA.

(CONTINUACIÓ.)

RATOLÍ.

4

— Sí, sí, s' ha perdut completament la fé, ningú té creencias... Tants polvos per fer patir, tantas seguidillas que venia avants!... Y ara, ningú... ningú...

4

— Vaja, las ánimas no sabrán res... ¡Ja 'n tinch per cigarrillos!...

(Continuará.)

LOPEZ-EDITOR. LLIBRERÍA ESPANYOLA
Rambla del Mitj, n.º 20, Barcelona

FÉLIX BONA

LA HUELGA

Un tomo en 8.º, Ptas. 3.

TRATADO PRÁCTICO
CONTRA

EL MILDEW Y BLACK-ROT

por ANTONIO GALTÉS — Ptas. 1'50.

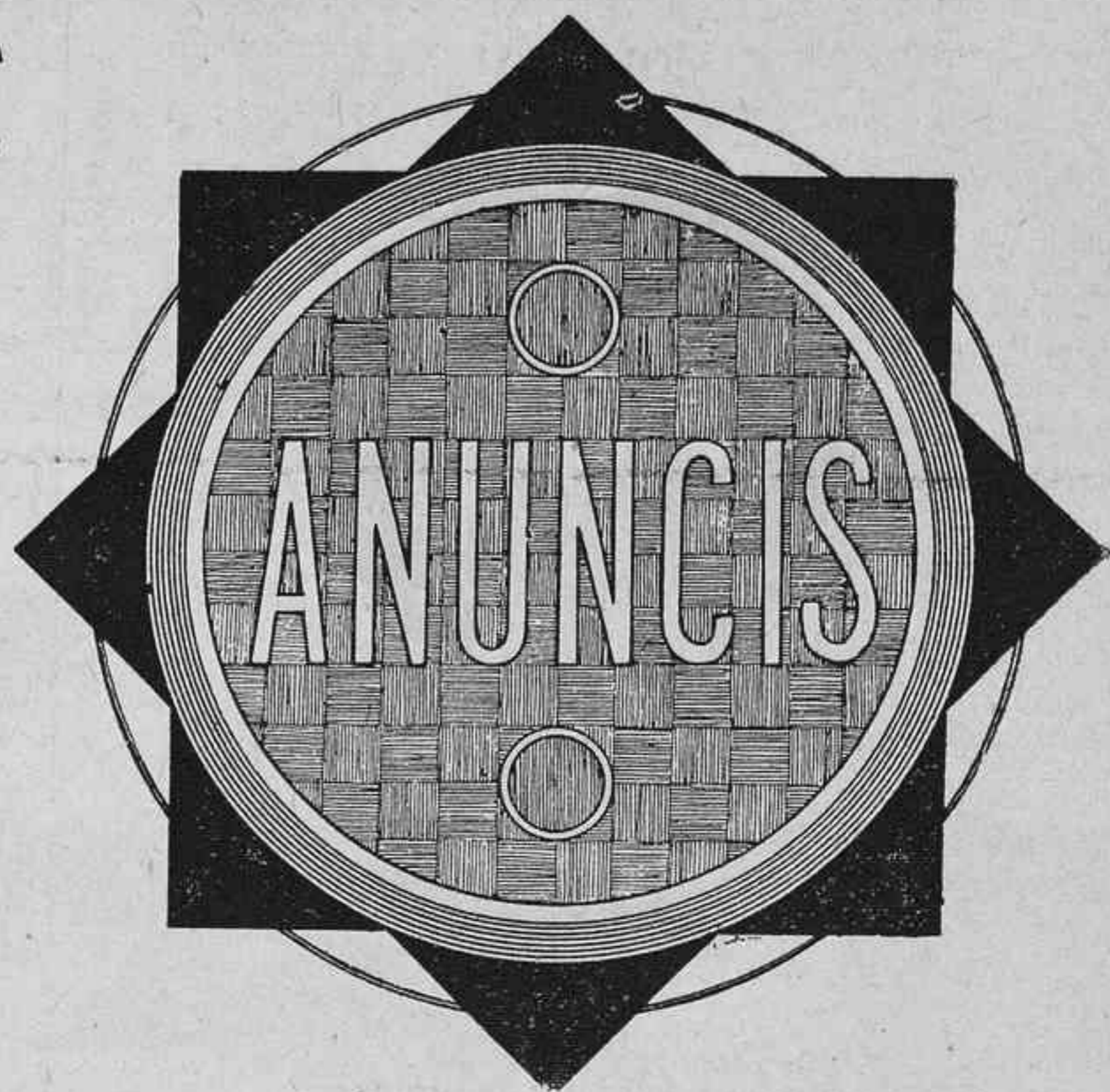
ACABA DE PUBLICARSE

Historia de Catalunya

PER

ANTONI AULESTIA Y BILLOAN

Volum segon. Ptas. 5.

C. GUMÁ

LA PRIMERA NIT

(IMPRESSIONS D' UN NUVI)

Preu 2 ralets.

LO DIA QUE 'M VAIG CASAR

(IMPRESSIONS D' UNA NUVIA)

Preu 2 ralets.

Mañana se publicará la nueva obra de
JACINTO OCTAVIO PICON

LA HONRADA

Precio: Ptas. 4 en rústica y 5 encuadernada.

NITS DE LLUNA

Aplech de poesias de F. SOLER (Serafi Pitarra)

AB DIBUIXOS DE

J. LLUIS PELLICER. — Ptas. 2.

SECRETOS DE LA CONFESION

POR CONSTANCIO MIRALTA

(Presbítero)

Ptas. 2.

POESÍAS FESTIVAS Y SATÍRICAS

DE

VICENS GARCÍA

RECTOR DE VALLFOGONA

Ilustradas per PELLICER MONSENY. — Ptas. 2.

SORTIRÁ DINTRE POCHS DÍAS

DRAPETS AL SOL

PER

C. GUMÁ

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, bé en sellos de franqueig, al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu franca de port. No responém de extravíos, no remetent ademés 3 rals pèl certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls otorgan rebaixas.

¡OLÉ YA!

—¿Quién diría, al verme así, tan guapote y tan mudao, que he sido pastor de cerdos antes de caer soldao?

y ell, tan bon cop de primera m' ha donat, que me 'n ha fet perdre tot lo mon de vista; jo he caigut, y ell ab frescura m' ha pres una dentadura tota d' or, qu' en Grau, dentista, m' havia dat per la dos repetida d' una noya molt alegre y bonicoya qu' está al carrer de Tarrós.

Sort ha tingut que després no l' he pogut persegui, que sino, t' ho juro; allí mateix lo segona-tres. Així es que si vols vení quint veurem, àngel d' amor, t' ho agrahirá de tot cor lo teu aymant.

MARANGI.

Copiat aixó ab molt primor de la tot trech la candela l' apago ab molta cautela, y... Buenas noches, lector.

Per la copia AMADEO,

II.

Vaig tenir una total quan en Jaume me va dir que á hu Pepa la hu-invers-versa dos-tres la van posá ahir.

PEPET EXTRAORDINARI.

ENDAVINALLA.

Digas, lector: ¿t has fixat en los sants del calendari? n' hi ha un (casualitat) que igualment es nomenat per l' indret com pèl contrari.

J. SEVILLÁ.

TRENCA-CLOSCAS.

D.ª IGNÉS ODA.

MALLOL.

Formar ab aquestas lletras lo títul de un drama castellá.

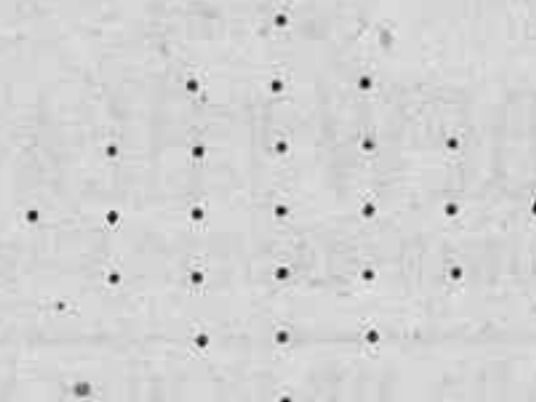
MAYET.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0.—Algunas casas ne tenen.
- 9 2 1 8 9 6 3 7 0.—Bando d' un partit polítich.
- 4 5 6 7 8 9 6 0.—Nom de dona.
- 1 6 3 8 9 6 0.—Lo pitjor dels mals.
- 3 2 3 7 9 8.—En los pisos n' hi ha.
- 1 0 9 6 0.—Nom de dona.
- 4 5 6 1.—Nom d' home.
- 1 0 9.—Part del mon.
- 9 8.—Nota musical.
- 4.—Consonant.

Si ó no.

ROMBO.

Primera ratlla vertical y horisontal: consonant.—2.ª planta —3.ª en lo cos humá.—4.ª: un joch.—5.ª: monedas.—6.ª: número.—7.ª: vocal.

T. V. O.

GEROGLÍFICH.

×
TTTT
tttttt
LA
KK
A

ARTUR DEL TORRENT.

PRIMERAS LLETRAS.

—Veyám, ¿te 'n recordarás que aquesta lletra es la B?
—Sí, y porque no se 'm olvidi, m' ho apuntaré en un papè.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.